

EUGENE IONESCO

NAUJAS NUOMININKAS

**Iš prancūzų k. vertė
Laima Rapšytė**

VEIKĖJAI

Ponas

Namsargė

Pirmas kraustytojas

Antras kraustytojas

Dekoracija

Tuščias be baldų kambarys. Galinės sienos vidury atdaras langas. Kairėje ir dešinėje suveriamos durys. Sienos šviesios. Iš pradžių vaidinimas turi būti labai realistiškas, taip pat kaip dekoracijos ir baldai, kurie vėliau atnešami. Paskui vos pastebimas ritmas nejučiom suteiks vaidinimui tam tikrą ceremonijos pobūdį. Paskutinėje scenoje vėl nusvers realizmas.

Kylant uždangai, iš kulisų sklinda triukšmas, taukšsi plaktukai, girdėti balsai, dainų nuotrupos, trepsėjimas laiptais, vaikų riksmas, tylos muzika ir t.t. Valandėlę scena tuščia. Paskui su trenksmu atsiveria durys, ir iš dešinės pusės įeina N a m s a r g ė, raktų ryšuliu nešina; ji garsiai dainauoja.

NAMSARGĖ. Lia, lia, lia, tra-lia-lia-lia, tra-lia-lia-tra-lia-lia-lia-lia-a-a! (*Purto raktų ryšulį*) Lia, lia, lia, lia! (*Nutyla, eina prie atviro lango ir užsikvempia ant palangės*) Giustavai! Giustavai! Giustavai! Ei, Žoržai, pasakyk Giustavui, tegu eina pas poną Kleransą!

Tyla

Žoržai!.. Žoržai!.. Ir tas dingo! (*Išsisveria pro langą, visa gerkle dainuoja*) Lia! Lia! Lia! lia! lia! lia! lia! lia! lia!

Tuo metu iš kairės pusės tyliai įeina P o n a s, vidutinio amžiaus vyriškas juodais ūsiukais. Apsirėdęs tamsiai, ant galvos juodas katiliukas, juoda eilute, pirštinės, lakuoti pusbačiai, juodos odos lagaminėlis ir ant rankos apsiaustas; jis atsargiai uždaro duris ir tylutėliai eina prie Namsargės, kuri jo nemato, sustoja šalia jos ir ramiai laukia. Tuo tarpu Namsargė, pajutusi esant žmogum staiga nutyla ir dar valandėlę stovi ta pačia poza.

PONAS. Ponia namsargė?

NAMSARGĖ (*atsisuka ir, prispaudusi ranką prie širdies, šaukia*). Aaaa! Aaa! Aaa! (*Žagsi*) Atsiprašau, pone, žagsulys užpuolė!

Ponas ramiai stovi

Jūs ką tik įėjote?

PONAS. Taip, ponias.

NAMSARGĖ. Sakau, gal Giustavas, gal Žoržas, o gal šiaip kas yra kieme!..Mat, nueitų pas poną Kleransą. Na, tiek to!.. Žodžiu, jūs jau čia?

PONAS. Kaip matot, ponias.

NAMSARGĖ. Šiandien jūsų nelaukiau... Maniau, rytoj atvažiuosit... Ką gi, maloniai prašom. Kaip kelionė? Nepavargot? Kad jūs žinotumėt, kaip mane išgąsdinot! Be abejo, susitvarkėt anksčiau, negu tikėjotės! Taigi. Todėl aš ir nelaukiau. (*Žagsi*) Tai žagsulys. Iš nustebimo. O kaipgi! Laimė, jūsų pirmtakai, taip, nuomininkai, kurie čia prieš jus gyveno, viską laiku iškraustė. Senasis ponas išėjo į pensiją. Tikrai nežinau, ką ir dirbo. Jie sakėsi siuntinėsią man atvirukus. Jis buvo tarnautojas. Stiprių nervų. Jūs, tur būt, taip pat, ar ne? Taip? Nežinau, kokioj ministerijoj. Užmiršau. Jis man sakė. Žinote, man tos ministerijos!.. Nors mano pirmas vyras irgi buvo kurjeris. Puikūs buvo žmonės. Viską man pasipasakodavo. O, aš pripratus prie paslapčių. Nesu plepė! Senoji ponias nedirbo. Kaip gyva piršto nebuvo pajudinusi. Aš pas juos po namus triūsėjau; pirkiniams ji turėjo kitą moterį, bet kai ši neateidavo, aš ir į krautuves bėgiodavau. (*Žagsi*) Tai vis iš nustebimo! Kad išgąsdinot, tai išgąsdinot! Mat, tik ryt jūsų laukiau. Arba poryt. Jie turėjo šuniuką, kačių nekentė, pagaliau namuose kačių ir neleidžiama laikyti; ne aš draudžiu, valdytojas, man vis viena! Rimti buvo žmonės, vaikų neturėjo, sekmadieniais važiuodavo į kaimą pas gimines, per atostogas - Burgundijon, ponas iš to krašto, ten jie dabar ir apsigyveno, bet burgundiškojo nemėgo, mat mušdavęs į galvą, labiau mėgo bordo, bet ne per daug, žinote, seni žmonės, nors tokie jau iš jaunumės, ko norėt, ne visi vienos motinos vaikai, aš tai ne tokia. Šiaip ar taip, buvo labai malonūs. O jūs? Komersantas? Tarnautojas? Kamje? Pensininkas? O, jūs dar ne pensininkas, per jaunas, nors ką gali žinot, kiti anksčiau išeina į pensiją - kai sveikata sušlubuoja, ai ne, ir kai turi iš ko gyvent, aišku, ne visi gali, tuo geriau tiems, kurie gali! Vedęs?

PONAS (*dėdamas lagaminą ir apsiaustą ant žemės*). Ne, ponia.

NAMSARGĖ. Pasidėkit lagaminą, pone. Jis geros odos. Nesivarginkit. Statykit jį, kur patinka. Še tau, nebežagsiu, mat, išgąstis praėjo! Nusiimkit skrybėlę.

Ponas dar labiau užsimaukšlina skrybėlę

Kas čia tokio, galit ir nenusiimti skrybėlės, pone. Juk namie, ne svečiuose. Aną savaitę šie namai dar buvo ne jūsų, kaip viskas keičiasi, tai buvo jų namai, ko norėt, žmonės sensta, metai eina, o dabar esat namie, gal kas ir pasakys, kad ne, tik jau ne aš, man dėl to nei šilta, nei šalta, namas geras, tik gyvenk ir norėk, jau dvidešimt metų stovi, mat, kiek laiko praėjo...

Ponas, netardamas nė žodžio, vaikšto po tuščią kambarį, žiūrinėja sienas, duris, spintą sienoje; dabar jis laiko rankas už nugaros

O, pone, viskas gerai išsilaikė. Švarūs žmonės, ne bet kokie, kur ten, nors ir jie turėjo ydų, kaip jūs ir aš, ir meilumo nebuvo meilūs, ir plepumo neplepūs, kvailystę kokią pasako, o doro žodžio niekad neišgirsi, dar su juo, su seniū, šiaip ne taip susišneki, bet su ja - nė iš tolo, kartą ėmė ir išmetė katiną pro langą, tas užkrito valdytojui ant galvos, laimė, ne ant mano gėlių, tik dar supurkš, ir, žinot, jis ją mušdavo, stačiai galvoj netelpa, pone, mūsų amžiuje, tesižino, aš nesikišu, kartą užlipu laiptais, jis ją plūkia, o ji kaukia "Niekšas, niekšas, susmirdėlis..." (*Garsiai kvatoja*)

Ponas vis tebetylėdamas iš arčiau apžiūrinėja sienas, duris, užraktus, čiupinėja juos, linkčioja galvą ir t.t., tuo tarpu Namsargė kalbėdama sekioja jį žvilgsniu, triukšmas už scenos netyla

...susmirdėlis". O, kaip aš prisijuokiau, pone, pagaliau jų čia nebėra, nereikia apie juos blogai kalbėti, jie kaip ir mirę, na, ne visai, juoba kad ir nėra ką, gana malonūs buvo, negaliu skųstis, nebent per Naujus Metus... O, pone, būkit ramus, namas tvirtas, ne šiandien statytas, dabar tokių nebestato... Jums čia bus gera... O, tiesa... kaimynai labai malonūs, visada santarvė, visada ramybė, niekad nesu kvietusi policijos, tik

trečiame toksai policijos inspektorius gyvena, tai jis visą laiką rėkauja, visus pasinešęs suimti...

PONAS (*rodydamas pirštu*). Ponia, langas!.. (*Jo balsas lygus ir brandus*).

NAMSARGĖ. O, žinoma, pone, mielai jums šeiminkausiu. Brangiai neprašau, pone. Sutarsime, mokesčių neteks mokėti...

PONAS (*tas pat judesys, taip pat ramiai*). Langas, ponია!

NAMSARGĖ. O taip, pone, atleiskit, užmiršau. (*Uždaro langą, triukšmas kiek prityla*) Matote, pone, žodis po žodžio, o laikas eina...

Ponas toliau apžiūrinėja

Langą uždariau, matot, viskas, kaip jūs norite, jis lengvai užsidaro.

Ponas tikrina, ar gerai langas užsidaro, apžiūrinėja patį langą

Jis į kiemą, tačiau kambarį šviesu, matote, todėl kad septintas aukštas...

PONAS. Pirmame aukšte nebuvo laisvų butų.

NAMSARGĖ. O, suprantu, žinoma, nelengva užkopti į septintą, pas mus nėra lifto...

PONAS (*greičiau sau*) Ne todėl. Aš nepavargau, ponია.

NAMSARGĖ. Tai kodėl, pone? Saulės nemėgstate? Tikrai nuo jos skauda akis. Pagyvenęs žmogus gali ir be jos apsieiti, ji per daug degina...

PONAS. Ne, ponია.

NAMSARGĖ. Ne per daug, tiesa, ne per daug... Jūs turite kur šiųnakt atsigulti? Galiu paskolinti lovą.

Ponas, vis apžiūrinėdamas kambarį, galvoja, kur statyti baldus, kuriuos greitai atveš, rodo pats sau pirštu vietas, išsitraukia iš kišenės ruletę, matuoja

Aš padėsiu sustatyti baldus, nesirūpinkit, duosiu jums gerų minčių, man jų niekad netrūksta, ne pirmas kartas, juk pati tvarkysiu jūsų butą, baldų šiandien neatsiūs, taip greit jų neatveš, nesitikėkit, aš pažįstų tą publiką, na, tuos prekybininkus, jie vieno galo, visi jie vieno galo...

PONAS. Atveš, poncia.

NAMSARGĖ. Manot, kad šiandien atveš baldus! Tuo geriau ir jums, ir man, nereikės lovos skolinti, bet aš tai nustebčiau, gerai juos pažįstu, tai jau prisižiūrėjau, ne jūs pirmas, nepasirodys, ne, ne, šiandien šeštadienis, ne, trečiadienis, turiu jums lovą... Juk pati pas jus šeiminkausiu... *(Nori atidaryti langą)*

PONAS. Atsiprašau, poncia!

NAMSARGĖ. Kas yra? *(Vėl nori atidaryti langą)* Pašauksiu Žoržą, tepasako Giustavui, kad nueitų pas poną Kleransą.

PONAS. Nelįskit prie lango, poncia.

NAMSARGĖ. Mat, ponas Kleransas geidauja sužinoti, ar ponas Estašas, pono Giustavo, na ir Žoržo draugas, žinot, jie šiokie tokie giminės, ne artimi, bet šiokie tokie...

PONAS. Nelįskit prie lango, poncia.

NAMSARGĖ. Gerai jau, gerai, gerai, gerai! Suprantu, nenorite, ir nereikia, nieko blogo nebūtų čia atsitikę, jūs čia ponas, jūsų langas, ne mano, kam jo man reikia, suprantu, jūs įsakinėjate kaip tinkamas, aš jo nebeliesiu, čia jūsų butas, nors ir ne itin brangus, žodžiu, tuščia jo, to jūsų buto ir lango, jisai jūsų, viską nusipirksi už pinigus, toksai jau gyvenimas, aš nieko nesakau, nesikišu, žinokitės sau, teks lipti nuo septinto

aukšto ir susirasti Giustavą, vargšė sena moteris, tai jau, žmonės kaprizingi, nieko negalvoja, bet aš jūsų klausau, žinot, kas čia tokio, man nesunku, aš netgi patenkinta, tvarkysiu jūsų butą, kaip žmonės sako, būsiu jūsų tarnaitė, ar ne, pone, juk sutarta?

PONAS. Ne, ponია.

NAMSARGĖ. Kaip, pone?

PONAS. Apsieisiu be jūsų paslaugų, ponია.

NAMSARGĖ. To betrūko! Juk pats mane prašėte, va, gražiausia, kas dabar paliudys, patikėjau jūsų žodžiu, tai įkliuvau... vis per gerą širdį...

PONAS. Ne, ponია, ne. Nepykite ant manęs.

NAMSARGĖ. Žiūrėk tu man!

Beldimas į duris iš kairės

PONAS. Baldai!

NAMSARGĖ. Tuoju atidarysiu. Nesitrukdykite, aš privalau atidaryti, patarnauti jums, juk esu jūsų tarnaitė. *(Nori eiti ir atidaryti duris, bet Ponas pastoja kelią).*

PONAS *(visą laiką labai ramiai).* Prašom, ponია, nieko nedaryti! *(Eina prie durų kairėje pusėje, atidaro)*

NAMSARGĖ *(įsisprendusi šaukia).* Ak, štai kaip! Jis jus suvedžioja, apipila žodžiais, o paskui nesilaiko žodžio!

Ponas atidaro duris. Įeina P i r m a s k r a u s t y t o j a s

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Laba diena.

PONAS. Atvežėte baldus?

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Leisite juos užnešti?

PONAS. Labai prašom, meldžiamasis.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Gerai, pone. (*Išeina*)

NAMSARGĖ. Vienas, pone, nieku gyvu baldų nesustatysite.

PONAS. Man padės kraustytojai, ponია.

NAMSARGĖ. Svetimų kviesti neapsimoka, nei aš jų pažįstu, nei ką, tai neatsargu! Va galėjot mano vyrą paprašyti. Be reikalo jį įsileidau, kam pasitikėti, nežinia, kas gali atsitikti, ir vis per kvailumą, yra mano vyras, mano antras vyras, bala jį žino, kur dėjosi pirmasis, sėdi apačioj, neturi ką veikti, bedarbis, žinote, jis drūtas, bent keletą sū užsidirbtų, kam atiduoti kitiems, nei šis, nei tas, puikiausiai juos užneš, žinot, jis džiovininkas, tačiau privalo užsidirbti sau duonos kąsnį, teisingai daro tie streikininkai, ir mano pirmas vyras teisingai padarė - nieko daugiau nenorėjo žinoti, kad movė, tai movė, ir dar jie stebisi! Bet aš nepykstum padėsiu jums šeiminkauti, nori būti jūsų tarnaitė...

PONAS. Apsieisiu be jūsų paslaugų, ponია, labai atsiprašau, ponია, viską pasidarysiu pats.

NAMSARGĖ (*supykusi šaukia*). Jis atsiprašo! Jis atsiprašo! Tai pasityčiojimas! Ne, man nepatinka, man baisiai nepatinka, kai iš manęs juokiasi. Gaila man senųjų, jie nebuvo tokie. Tokie meilūs, o kokie paslaugūs! Jie visi vienodi! Visi vieno galo! Gaišina laiką, lyg nebūčiau turėjus kitų darbų, jis paprašo mane ateiti, o paskui...

Smarkiau taukši plaktukai, stiprėja kiti garsai už kulisų. Ponas susiraukia

(Šaukia į užkulisi) Netriukšmaukit! Nebegalima susikalbėti! *(Ponui)* Neatidarysiu lango, nenoriu daužyti tų jūsų stiklų, aš dora, man niekas to nėra prikišęs, vadinasi, viskas veltui, o čia dar skalbimas, geriau nebūčiau jūsų klausiusi!

*Atsidaro kairiosios durys, pro jas triukšmingai įbilda P i r m a s
k r a u s t y t o j a s, dviem visai mažytėm kėdutėm nešinas, tuo tarpu
Namsargė varo savo*

PIRMAS KRAUSTYTOJAS *(Ponui)*. Tai va, atnešiu.

NAMSARGĖ *(Kraustytojui, kuris jos nesiklauso)*. Netikėk juo, vaikine...

PIRMAS KRAUSTYTOJAS *(Ponui)*. Kur jas pastatyti?

NAMSARGĖ *(kalba)* ... tai melagis, jis jums neužmokės, jie viską perka už pinigą!

PONAS *(ramiai, Kraustytojui)*. Viena, meldžiamasis, pastatykite čia, o kitą ten!
(Parodo vieną ir kitą vietą abipus kairiųjų durų)

NAMSARGĖ. ... privargsi kaip šuo.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Gerai, pone. *(Pastato kėdutes nurodytose vietose)*

NAMSARGĖ. ... plėšaisi žmogus už dyką, toks jau mūsų gyvenimas...

P i r m a s k r a u s t y t o j a s i š e i n a

(Atsisuka į poną) Aš nežinau, kas jūs toks, aš gi esu kai kas, pone, aš jus jau pažįstu...
Ponia Matilda (tai yra: aš esu ponija Matilda).

PONAS (taip pat ramiai, traukdamas iš kišenės pinigus). Štai, ponija, jums už vargą!
(Duoda)

NAMSARGĖ. Na... kuo gi jūs mane laikote!.. Nesu elgeta ir vaikų galėjau turėti, ne aš kalta, tai vis per mano vyrą, dabar jie būtų jau dideli, man nereikia jūsų pinigų! *(Ima pinigus ir dedasi į prijuostės kišenę)* Labai ačiū, pone!.. Taigi, nieko nebus, galite šaukti kiek tinkamas, ir nemanau pas jus šeiminkauti, pažįstu tokius ponus, kaip jūs, nenoriu, ir tiek, mat, jis apsieis be manęs, pats viską darys, ar tai tinka jūsų amžiuje...

Ponas kuo ramiausiai eina prie kairiųjų durų, sukeičia kėdutes vietomis ir pasitraukęs žiūri, kaip atrodo

... ištvirkėlis, ištvirkėlis namuose, jam nieko nereikia, net šuns, ištvirkėliai valkiojasi gatvėse, kokie laikai, nenorėčiau tokio turėti, kokia nelaimė, mūsų name gyvena tik padorūs žmonės, *(dar garsiau)* tokie tyčia gąsdina žmones, kai tie žiūri pro langą, aš galėjau iškristi, o jam nieko nereikia, mat, pajuokavo, čia žmogus vos galą suduri su galu, retkarčiais kinas, štai ir viskas, o jie nežino net, ko nori...

Ponas vėl pastato kėdutes, kaip jos stovėjo, ir atsitraukęs stebi

... jie nieko nesupranta gyvenime ir tik skandalus kelti temoka...

PONAS *(žiūri į kėdutes, atrodo patenkintas, bet ne per daug, nes jis flegmatikas).*
Šitaip geriau!

Pro kairiąsias duris triukšmingai įeina P i r m a s k r a u s t y t o j a s, laikydamas rankose važą

NAMSARGĖ *(kalba toliau).* Ir jie dar įsivaizdina, jie įsivaizdina, dievaižin ko, tie banditai, tie padaužos, tie dykūnai...

PONAS *(Pirmam kraustytojui).* Statykite čia, meldžiamasis! *(Rodo kampą kairėje scenos pusėje)*

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Ten? Gerai, pone! *(Eina į nurodytą vietą)*

NAMSARGĖ (*kalba toliau*). Jie jums siūlo begėdiškiausius dalykus, dėl pinigų...

PONAS (*Pirmam kraustytojui, kuris pastatė vazą ne į patį kampa, į patį kampa...*

NAMSARGĖ (*kalba toliau*). Bet su manim tai nepasiseks!

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Čia?

PONAS. Taip, čia, dabar gerai...

NAMSARGĖ (*kalba toliau*). Mat, ne viską nupirksi, pone, ne kiekvienas parsiduoda už pinigus!.. Nenusileisiu, ir gana!

PIRMAS KRAUSTYTOJAS (*Ponui*). O kurgi statysite likusius?

PONAS (*Kraustytojui*). Nebūkštaukite, meldžiamasis, aš viską apgalvoju, pamatysite, bus vietos...

P i r m a s k r a u s t y t o j a s i š e i n a p r o k a i r i q s i a s d u r i s

NAMSARGĖ. To ir tikėjausi, ir nesnaudžiau, puikiai juos pažįstu, tuos tipus, tuos ponaičius, valkiojasi sau gatvėmis, kur nesivalnios, turiu žinių, nenusileisiu, ir gana, mergos, tos laksto jiems iš paskos, bet su manim tai nepasiseks. Žinau, ko norite, žinau, ko jums reikia, norėjot padaryti mane kekše, mane, motiną, man šitai siūlyti, man, motinai, turinčiai šeimą, ne tokia aš kvaila, ne beprotė, laimė, yra policijos inspektorius, pone, šitame pačiame name, paduosiu jam skundą, jus suims, o, be to, dar yra mano vyras, jis mokės mane apginti... Matai, jam nieko nereikia, ką? Na, mes dar pažiūrėsime!

PONAS (*dėl to visai nesumišęs, atsigręžia į Namsargę; jis be galo ramus, visai nekelia balso, nepraranda orumo, bet kalba gana įsakmiai*). Prašom atleisti, ponai, patariu jums nesinervinti, ko gera, bėdos prisišauksite.

NAMSARGĖ (*kiek išsigandusi*). Kaip jūs drįstate man tai sakyti, man, vaikų motinai! Nieko nebus! Geruoju nepraeis! Jūs tik atvykote, ir ką? Kviečiatės pas save, siūlote darbą ir nei iš šio, nei iš to metate pro duris! Kai čia buvo seniai, šiame bute, kur jūs dabar...

PONAS (*nejudėdamas, sukryžiuavęs rankas už nugaros*). Grįžkite, ponია, į savo kambarėlį! Gal jau yra paštas!

Namsargė nutyla, atrodo, lyg būtų išsigandusi. Ponas žiūri į ją nejudėdamas, paskui atsisuka į vazą ir stebi ją; Ponui nusigrėžus, Namsargė sprunka dešinėn, bambėdama panosėje

NAMSARGĖ. Kad pastačius ten vazą! Būta ko! (Jau prie pat durų, garsiau) Vaikų motina! Nepasiseks! Einu pas inspektorių! (*Išeidama susiduria su Antru kraustu tytoj u*) Ei, atsargiau! (*Išaina, nors jos riksmas dar girdėti*) Nieko nebus! Nepasiseks!

Ponas atsisuka į naujai atvykusį

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Laba diena, pone. Atėjau perkraustyti jūsų baldų.

PONAS. Laba diena. Dėkui. Jūsų draugas jau čia. (*Pro petį pirštu rodo kairėn*)

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Gerai. Eisiu ir padėsiu jam. (*Eina per sceną prie kairiųjų durų; pamato dvi mažytes kėdutes ir vazelę kampe, jos aukštis apie trisdešimt centimetrų*) Žiūrėk, jis jau pradėjo juos nešti!

PONAS. Taip, jis jau pradėjo juos nešti.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Ar seniai jis atėjo?

PONAS. Ne, prieš valandėlę.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Ar dar daug liko?

PONAS. Nemažai.

Triukšmas kairėje

Jis lipa laiptais.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS (*už scenos*). Atėjai? Eikš man pagelbėt!

Antras kraustytojas išeina pro kairiąsias duris. Tuo tarpu Ponas, rodydamas ranka įvairias kambario vietas - grindis, sienas ir t.t., lyg svarstydamas, kaip geriau sustatyti baldus, skaičiuoja

PONAS. Viena... dvi... trys... keturios... viena...

Pro duris nugara įlenda Antras kraustytojas. Dar nesimato, ką jis taip sunkiai neša; už kulisų Pirmo kraustytojo balsas: "Nagi... Į priekį!"

(Skaičiuoja) Viena... dvi... trys... keturios... viena...

Pasirodo abu Kraustytojai, sunkiai tempdami antrą tuščią vazą, tokią pat, kaip ir pirmoji. Aiškiai matyti, kad vaza visiškai lengva, bet jie tempia įsirežę, net sulinkę po jos svoriu

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Ehė, dar sykelį!..

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Laikyk!..

PONAS (*skaičiuoja*). Viena... dvi... trys...

PIRMAS KRAUSTYTOJAS (*Ponui*). O kur šitą statyti?

PONAS (*atsisukdamas į juos*). Prašom... ten... statyti. (Pirštu rodo į kairiųjų durų kairę pusę prie pat rampos) Čia!

Abu Kraustytojai neša vazą į nurodytą vietą

Va taip... Puiku.

Abu Kraustytojai pastato vazą, atsistoja, trina rankas, strėnas, pakėlę kepures, šluostosi nuo kaktos prakaitą. Laiptuose girdėti Namsargės balsas, kartas nuo karto persipinantis su kitais balsais; pamažu triukšmas tylia

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Jeigu visi tokie! Oho!

PONAS. Pavargote, ponai?

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. O... nieko baisaus... Pripratę... *(Savo kolegai)* Negaišk laiko! Eime!

K r a u s t y t o j a i i š e i n a p r o k a i r i q s i a s d u r i s

PONAS *(skaičiuoja)*. Vienas... du... trys... keturi... vienas... du... trys... *(Paskui nueina į kitą pusę, žiūrinėja vietas baldams statyti, kartais pamatuoja rulete, kurią nešiojasi rankoje)* Ten, taip bus gerai... tą statysime ten... šitą čia!.. Štai...

Iš kairės įeina P i r m a s K r a u s t y t o j a s s u k i t a v a z a; n e š a s u n k i a i, b e t j a u v i e n a s. P o n a s n u r o d o k a m p ą k i t o j e p u s ė j e, s c e n o s g i l u m o j e, i š d e š i n ė s. P i r m a s k r a u s t y t o j a s e i n a t e n i r p a s t a t o n e š u l į, t u o t a r p u P o n a s m a t u o j a i r k a l b a

Vena... dvi... viena... trys... penkios... viena... dvi... septynios... Taip... štai... Šitaip gerai.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Ar ten pastačiau, pone?

K u o d i d e s n i i r s u n k e s n i a t n e š a m i d a i k t a i, t u o l e n g v i a u j u o s, a t r o d o, K r a u s t y t o j a i n e š a; į p a b a i g ą - j u o k a u d a m i i r ž a i s d a m i

PONAS. Taip, gerbiamasis, gerai.

*P i r m a s K r a u s t y t o j a s i š e i n a į k a i r ė. P r o t a s p a č i a s d u r i s į e i n a A n t r a s
K r a u s t y t o j a s, k i t a t o k i a p a t v a z a n e š i n a s*

Štai ten, prašom! (*Rodo dešinę kampą prie pat rampos*)

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. O taip! (*Stato vazą, išeina į kairę*)

*Tuo metu vėl pro tas pačias duris įeina P i r m a s K r a u s t y t o j a s s u d v i e m
v i s a i m a ž y t ė m k ė d u t ė m - l y g i a i t o k i o m p a t, k a i p i r a n o s*

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. O šitas kur statyti, pone?

PONAS (*rodydamas abipus dešiniųjų durų*). Čia ir čia. Žinoma, kad būtų simetrija!

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Pats turėjau susiprotėti... (*Neša daiktus į nurodytas vietas*) Uf!.. Vietos dar liko? (*Valandėlę stabteli tuščiomis vidury kambario, paskui išeina kairėn*)

PONAS. Viskas bus gerai. Žinoma. Aš taip manau.

Iš kairės įeina įeina A n t r a s K r a u s t y t o j a s s u l a g a m i n u

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Ten, pone... (*Rodo į dešinę lango pusę ir eina*)

PONAS (*sustabdydamas*). Atsiprašau, ne čia... va ten... (*Rodo kairiąją lango pusę*)

ANTRAS KRAUSTYTOJAS (*stato ten lagaminą*). Gerai, pone. Tik prašyčiau tiksliau nurodinėti.

PONAS. Gerai.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Kad be reikalo nesivargintume!

PONAS. Suprantu.

Antras Kraustytojas išeina pro kairiąsias duris, o tuo tarpu pro tas pačias duris įeina Pirmas Kraustytojas, vienakoju apvaliu staliuku nešinas

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. O šitą kur?

PONAS. Ak, taip... taip... nelengva jam rasti vietelę...

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Gal čia, pone? *(Eina su staliuku prie kairės lango pusės)*

PONAS. Ne vieta, o svajonė.

Visi staliukai įvairių formų ir spalvų

Gerai.

Pirmas Kraustytojas pastato staliuką ir išeina. Iš kairės įeina su staliuku Antras Kraustytojas

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. O šitą kur?

PONAS *(rodydamas į kairę nuo ano staliuko).* Čionai, gerbiamasis.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS *(stato staliuką).* Betgi nebeliks vietos jūsų lėkštėms!

PONAS. Viskas numatyta, viskas numatyta.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS *(apžvelgdamas sceną).* Nelabai ką matau.

PONAS. Pakaks.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Man tai kas. (*Išėina pro kairiąsias duris*)

Tuo tarpu įeina P i r m a s K r a u s t y t o j a s su kitu staliuku

PONAS (*rodo jam*). Šalia ano.

*P i r m a s K r a u s t y t o j a s, pastatęs staliuką, išeina. Pro kairiąsias duris įeina
A n t r a s K r a u s t y t o j a s su staliuku*

(Piešia kreida ant žemės ratus, ypač kruopščiai priešia didesnę ratą vidury. Atitrūkęs nuo darbo, atsistoja ir rodo Antram kraustytojui, kur dėti naują staliuką) Ten, prie sienos, šalia ano! (Kol Antras kraustytojas stato staliuką, baigia piešti ratą ir vėl atsitiesia) Dabar gerai!

*Kai A n t r a s K r a u s t y t o j a s išeina pro kairiąsias duris, įeina P i r m a s
K r a u s t y t o j a s su nauju staliuku*

Šalia ano! (*Rodo vietą*)

*P i r m a s K r a u s t y t o j a s pastato staliuką ir išeina pro kairiąsias duris. Ponas,
valandėlę likęs vienas, skaičiuoja atneštus staliukus*

Taip... taip... dabar reikės...

Pro dešiniąsias duris įeina P i r m a s K r a u s t y t o j a s su kitu staliuku

Aplink...

Pro kairiąsias duris įeina A n t r a s K r a u s t y t o j a s

Aplink...

*Pirmas kraustytojas, išeidamas pro kairiąsias ir grįždamas pro dešiniąsias duris, o
Antras kraustytojas, įeidamas pro kairiąsias ir išeidamas pro dešiniąsias, neša
staliukus ir kitus įvairius daiktus: kėdes, širmas, toršerus, krūvas knygų, viską iš eilės
vis prasilenkdami krauna aplink sceną pasieniais; tai atliekama tokiu būdu, kad per
visą šitą sceną kambarį nuolat yra vienas kuris Kraustytojas*

Aplink, aplink... aplink...

*Kai visos grindys pasieniais jau nustatytos viena daiktų eile, iš kairės įeina P i r m a s
K r a u s t y t o j a s tuščiomis rankomis*

Dabar galite atnešt kopėčias!

*P i r m a s K r a u s t y t o j a s išeina pro kur atėjęs, iš dešinės įeina A n t r a s
K r a u s t y t o j a s*

Kopėčias!

A n t r a s K r a u s t y t o j a s išeina pro dešiniąsias duris

*(Apžiūrinėdamas pasienius, trina rankas). Va, dabar jau viskas kaip reikiant. Bus
visai gyvenamas kambarys. Visiškai neblogai.*

*Iš kairės ir dešinės, iš priešingų pusių nei buvo išėję, įeina abu K r a u s t y t o j a i;
tam, kuris įeina iš kairės, Ponas nurodo dešinę sieną, o įėjusiam iš dešinės - kairę. Be
žodžių*

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Savaimė aišku!

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Savaimė aišku!

Prasilenkdami Kraustytojai eina prie sienų ir stato kopėčias

PONAS. Kopėčios testovi! Neškite paveikslus.

*Kraustytojai nulipa nuo kopėčių ir eina vienas dešiniųjų, kitas kairiųjų durų link.
Pirmas Kraustytojas išeina; Antras kraustytojas užkliudo vieną kreida
nupieštą ratą vidury scenos.*

Atsargiau, nesugadinkit man rato.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. O taip, pasistengsim!

PONAS. Atsargiau!

*Antram Kraustytojui išeinant, iš priešingos pusės įeina
Pirmas Kraustytojas, nešinas didžiule drobe su baisiu senio atvaizdu*

Atsargiau, atsargiau, ratai! (*Visa tai sakoma ramiu ir atsainiu balsu*)

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Pasistengsiu. Kebloka, kai eini apsikrovęs...

PONAS. Pakabinkite paveikslą...

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Gerai, pone. (*Lipa kopėčiomis ir rūpestingai kabina
ant sienos paveikslą*)

*Iš kitos pusės įeina Antras Kraustytojas, taip pat nešinas didžiuliu
paveikslu su bausaus senio atvaizdu*

PONAS. Mano protėviai. (*Antram kraustytojui*) Užlipkite kopėčiomis. Pakabinkite
paveikslą.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS (*laikydamas rankoje paveikslą, lipa kopėčiomis,
atremtomis į priešingą sieną*). Ne taip lengva su tais jūsų ratais. Ypač kai pradėsime
nešti sunkius daiktus. Negali visko matyti. (*Susikaupęs kabina paveikslą*)

PONAS. Gali. Tik noro reikia. *(Ima iš atneštų daiktų knygą, dėžutę ar kurį kitą smulkų daiktą, neša į scenos vidurį, pakėlęs virš galvos, apžiūrinėja, paskui vėl deda į vietą)*

Tuo tarpu darbininkai kala ant sienų paveikslus; Ponas taip pat gali stumtelti vieną kitą baldą, pataisyti kreida ratus; visa tai daroma be žodžių; girdėti silpnas plaktukų taukšėjimas ir transformuoti, virtę muzika, išorės garsai. Ponas patenkintas apžiūrinėja paveikslus ir kambarį. Abu darbininkai, kaip ir Ponas, baigia savo darbą, nulipa nuo kopėčių ir kur nors jas pastato, pavyzdžiui, apytuštėse vietose prie kairiųjų ir dešiniųjų durų, paskui prieina prie Pono, kuris žiūrinėja čia vieną paveikslą, čia kitą

PIRMAS KRAUSTYTOJAS *(rodydamas Ponui į sukabinėtus paveikslus).* Gerai?

PONAS *(Kraustytojui).* Gerai.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Man regis, gerai.

PONAS *(žiūrėdamas į paveikslus).* Gerai pakabinta.

Pauzė

Neškite sunkiuosius baldus.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Troškina gerti. *(Šluostosi prakaitą)*

PONAS. Tai atneškite bufetą.

Kraustytojai drauge eina prie dešiniųjų durų

(Nusisuka į langą) Viena... taip... Čia...

Dar Kraustytojams nepriėjus durų, jos plačiai atsiveria, ir, nematomos jėgos stumiamas, į sceną išliaužia bufetas. Kai suveriamos durys vėl susiveria, abu Kraustytojai kimba į bufetą ir pasuka galvas į Poną, kuris ranka rodo, kur jį statyti

ABU KRAUSTYTOJAI (*kiek pasistūmę į scenos vidurį*). Kur?

PONAS (*nusigręžęs nuo publikos, ištiesęs ranką į langą*). Žinoma... ten!..

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Bus tamsu.

PONAS. Yra elektra.

Pirmas kraustytojas stumia bufetą prie lango; bufetas jį beveik užstoja, jis kiek žemesnis už langą; Antras kraustytojas eina prie vienu durų, paspaudžia mygtuką, palubėj užsidega lempa; jis ima drobę su žiemos peizažu (paveikslas pats įslinko pro duris), deda jį ant bufeto; dabar lango jau nebematyti; Pirmas kraustytojas atidaro bufetą, ima iš ten butelį, gurkšteli, duoda butelį Antram kraustytojui, kuris taip pat gurkšteli ir atkiša jį Ponui

Ne. Niekuomet.

Abu Kraustytojai paeiliui geria iš viso butelio, duodami jį vienas kitam ir žvilgčiodami į užstatytą langą

Šitaip geriau.

Abu Kraustytojai vis tebegurkšnodami taip pat pasisuka į langą, užstatytą bufetu ir paveikslu su žiemos peizažu; tokiu būdu visi trys stovi nusigręžę nuo publikos

PIRMAS KRAUSTYTOJAS (*pritardamas*). Aha! Aha!

ANTRAS KRAUSTYTOJAS (*pritardamas*). Aha! Aha!

PONAS. Ne visai. (*Rodo Kraustytojams paveikslą*) Man nepatinka... Apgręžkite!

Kraustytojai apsuka paveikslą, o Ponas žiūri į juos, matyti paveikslo kita pusė, tamsus rėmas, virvelės; paskui abu Kraustytojai eina atgal, vėl ima butelį, iš kurio toliau geria, stovėdami abipus Pono, nusigręžę nuo publikos, jie vėl valandėlę žiūri į bufetą ir paveikslą ant jo

Taip man labiau patinka.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Taip gražiau.

PONAS. Taip gražiau. Paprasčiau.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Taip gražiau. Paprasčiau.

PONAS. O taip, taip gražiau, paprasčiau.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. O taip...

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. O taip...

PONAS. Šitaip nieko nebesimatys.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Iš esmės visada taip.

Tyla

ANTRAS KRAUSTYTOJAS *(po kiek laiko, sukiodamas butelį kakliuku žemyn).*
Nebėra.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Paskutinis lašas.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS *(tebelaikydamas butelį. Ponui).* Nebėra.

PONAS. Ir aš nieko nebeturiu.

*Pirmas Kraustytojas ima iš Antro Kraustytojo butelį, stato į
bufetą ir uždaro dureles*

Kaimynai nebetrukdyt.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Visiems bus maloniau.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Visi bus patenkinti.

PONAS. Visi patenkinti.

Tylos valandėlė

Prie darbo! Fotelis.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Kur jį statyti?

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Kur jį statyti?

PONAS. Į ratą. *(Rodo vidurinį ratą)* Nebegadinsite man rato.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS *(Ponui)*. Jis geriau matysis.

PONAS *(Pirmam kraustytojui)*. Neškite čionai.

Pirmas kraustytojas eina prie dešiniųjų durų

(Antram kraustytojui) Dabar sunkieji baldai, raudonmedis.

*Pro dešiniąsias duris pasirodo fotelis, vėl stumiamas iš lauko; Pirmas kraustytojas
ima fotelį. Antras kraustytojas eina prie kairiųjų durų; pasirodo pusė spintos, jis
įsikimba į ją, traukia į scenos vidurį. Kraustytojų judesiai lėtėja. Nuo šiol visi baldai
pasirodo vienas po kito pro abejas duris, stumiami iš lauko, tačiau tik per pusę;*

Kraustytojai traukia juos į save. Kai visą baldą įtraukia į kambarį, tuoj pasirodo kito baldo pusė, ir taip visą laiką. Taigi Pirmas kraustytojas ima fotelį, tuo tarpu Antras kraustytojas pro kitas duris tempia į save milžinišką gulsčių spintą; Pirmas kraustytojas stato fotelį į ratą

(Apžiūrėdamas raudonmedžio spintą) Raudonmedis gražu.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS *(pastatęs fotelį rato vidury).* Geras fotelis.

PONAS *(čiupinėdamas fotelio sėdynę).* Minkšta. Gerai apmušta. *(Pirmam kraustytojui)* Neškit, meldžiamasis, neškit.

Pirmas kraustytojas eina prie dešiniųjų durų, kur jau laukia kita raudonmedžio spinta, paguldyta ant šono. Antras kraustytojas, tempdamas spintą, žvilgteli į Poną, tarsi be žodžių klausdamas, kur ją statyti

Ten!

Spintos - jų iš viso reiktų turėti keturias - išdėstomos, nuolat Ponui nurodinėjant, palei tris sienas, paraleliai su kitomis baldų eilėmis, čia Pirmas, čia Antras kraustytojas, kas kartą įtraukę spintą į kambarį, žvilgsniu klausia Poną, o Ponas rodo pirštu

Ten! ten! ten! ten!

Su kiekvienu "ten!" Kraustytojai linksi galvomis ir neša baldus; po keturių spintų - mažesni baldai: vėl staliukai, taip pat sofas, pintinės, nematyti baldai ir t.t. Viskas kraunama palei tris sienas dar viena eile, ir Ponas vis labiau spaudžiamas į scenos vidurį. Visa tai virsta savotišku gremėzdžišku baletu; Kraustytojų judesiai visą laiką labai lėti. Kraustytojams stumdant baldus ir be žodžių klausinėjant, kur juos statyti, o iš lauko vis įslenkant naujiems baldams, Ponas stovi centre, viena ranka atsirėmęs į fotelio atlošą, kita nurodinėdamas

Ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten... ten...

Šis žaidimas turi ilgai trukti; jis gali tęstis be galo ilgai; paskui grįžta į normalų ritmą. Tam tikru momentu Pirmas kraustytojas įneša iš dešinės pusės radijo aparatą

(Pastebėjęs klausiamą Pirmo kraustytojo žvilgsnį, kiek pakeltu tonu) O ne, jokių būdu.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Jis neveikia.

PONAS. Tada prašom. Čia. *(Rodo vietą prie fotelio)*

Pirmas kraustytojas pastato, grįžta dešinėn kitų baldų, tuo metu iš kairės, nešinas kibiru, taip pat klausiamai žiūrėdamas, ateina Antras klausytojas

Taip, žinoma, čia. *(Rodo į kitą fotelio pusę)*

Antras kraustytojas stato kibirą, paskui abu Kraustytojai eina kiekvienas į savo pusę ir grįžta su baldais, vis mažindami ratą aplink Poną. Dabar vaidinama be žodžių, visiškoje tyloje; triukšmas ir Namsargės balsas lauke pamažu nutyla. Kraustytojai vaikšto labai tyliai; baldai irgi įslenka be jokio garso. Įtraukdami naują baldą, Kraustytojai vis žvilgteli į Poną, o šis, kaip ir anksčiau, be žodžių ranka nurodinėja, kur juos statyti. Ratas aplink jį vis mažėja. Ši nebyli judesių ir dar lėtesnių veiksmų scena turi taip pat trukti ilgai, gal net ilgiau negu Pono "ten... ten... ten... ten" scena. Pagaliau Antras kraustytojas atneša iš kairės milžinišką sieninį laikrodį, o Pirmas kraustytojas toliau trauko baldus. Pamatęs laikrodį, Ponas nustebęs neryžtingai krusteli, paskui mosteli, kad neštų atgal. Antras kraustytojas su laikrodžiu eina naujo baldo. Pirmas kraustytojas ateina su kitu laikrodžiu, kaip du vandens lašai panašiu į pirmąjį

(Nori siųsti jį atgal, bet susigriebia) Taip... pagaliau kodėl gi ne?

Pirmas kraustytojas laikrodį stato prie fotelio į Pono parodytą vietą; Antras kraustytojas dabar atneša didžiulę širmą; jis prieina prie fotelio. Tuo metu iš savo pusės ateina ir Pirmas kraustytojas su kita tokio pat didumo širma.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Nebebus vietos!

PONAS. Bus. *(Atsisėda į fotelį rato vidury)* Šit kaip.

Kraustytojai atneša antrą, paskui trečią širmą, jomis iš trijų pusių užstato sėdintį rate Poną. Lieka atvira viena pusė - į publiką. Ponas sėdi fotelyje su skrybėle ant galvos, atsigręžęs į salę; iš anapus širmų iškišę galvas, žiūri į Poną Kraustytojai

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Na, kaip? Gerai jaučiatės?

Ponas linkteli

Dabar tikrai kaip namie.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Jūs pavargot. Pailsėkit valandėlę.

PONAS. Dirbkite... Ar dar daug liko?

Pantomima. Ponas ramiai sėdi su skrybėle ant galvos, atsigręžęs į publiką; vienas Kraustytojas eina prie dešiniųjų durų, kitas prie kairiųjų; abejos durys plačiai atvertos. Visiškai užstodamos duris, pasirodo didžiulės lentų plokštės, tokio pat aukščio, kaip ir durys, kairėje žalios, dešinėje violetinės; jos atrodo kaip aukštų ir plačių spintų užpakalinės dalys. Kraustytojai, kiekvienas žiūrėdamas į savo duris, vienodu judesiu kasosi galvas po kepurėmis, jie susirūpinę; kartu trukteli pečiais, skėsteli rankomis, paskui įsiremia į klubus; atsigręžę žiūri pro baldus vienas į kitą

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Ką daryti?

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Ką daryti?

PONAS (*nė nekrusteldamas*). Daug liko? Dar nebaigta?

*Pirmas kraustytojas, nieko neatsakydamas Ponui, suglumęs dar kartą reikšmingai
gūžteli pečiais. Antras kraustytojas daro tą patį*

(Nejudėdamas, visą laiką labai ramiai). Ar atnešėte visus baldus?

*Trumpa pantomima. Kraustytojai stovėdami pasisuka kiekvienas į savo duris, paskui
kreipiasi į Poną, kuris jų nebemato*

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Pone, labai nemalonu...

PONAS. Kas?

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Likusieji baldai labai dideli, durys per žemos.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Jie nepralįs.

PONAS. Kas ten liko?

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Spintos.

PONAS. Žalioji ir violetinė?

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Taip.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Ir dar ne viskas. Yra dar.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Pilni laiptai. Nebegalima jais lipti.

PONAS. Ir kiemas pilnas. Ir gatvė.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Mieste sustojo judėjimas. Visur pilna baldų.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS (*Ponui*). Bet jums, pone, nėra ko skųstis, jūs nors turite kur sėdėti.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Metro, atrodo, turėtų dirbti.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Nieko panašaus.

PONAS (*iš savo vietos*). Ne. Visi požemiai užblokuoti.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS (*Ponui*). Na ir baldų! Užgriozdinate visą kraštą.

PONAS. Sena nebeteka. Taip pat užtvenkta. Nebėr vandens.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Tai ką darysim, jeigu nepalįs?

PONAS. Jų negalima palikti lauke.

Kraustytojai kalba, stovėdami tose pačiose vietose

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Juos galima atgabenti per aukštą. Bet... reiktų pramušti lubas.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Nereikia. Naujas namas. Judamos lubos. (*Ponui*) Jūs tai žinote?

PONAS. Ne.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Taigi. Labai paprasta. Suploji (*sudeda delnus*), ir lubos atsiveria.

PONAS (*iš savo fotelio*). Ne... Bijau, kad lietus nesulytų mano baldų. Jie nauji ir dailūs.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Nieko baisaus. Aš žinau, kaip tai daroma. Lubos atsiveria, užsiveria, atsiveria, užsiveria, kaip nori.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Tai gal pabandom.

PONAS (*iš savo fotelio*). Su sąlyga, kad tuoj pat uždarysit. Būkite atidūs.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Neužmiršim. Aš gi čia. (*Antram kraustytojui*) Tu pasiruošęs?

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Taip.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS (*Ponui*). Sutinkate?

PONAS. Prašom.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS (*Antram kraustytojui*). Nagi.

Antras kraustytojas ploja delnais. Scenos priešaky nuo lubų nusileidžia didelės plokštės, visiškai paslėpdamos nuo publikos akių užtvarą ir Poną joje. Viena arba dvi lentos, arba net didžiulės statinės gali nusileisti ir į sceną tarp baldų. Tokiu būdu naujas nuomininkas visiškai užbarikaduojamas. Pirmas kraustytojas suduoda tris kartus į vieną iš šoninių užtvaros sienų, bet jokio atsako; paskui eina, žengdamas per baldus, su kopėčiom prie lentų, kurios dengia Pono užtvarą. Rankoje jis laiko gėlių puokštę, kurią stengiasi paslėpti nuo publikos. Netardamas nė žodžio, atremia kopėčias į dešinę sieną ir lipa; užkopęs žiūri per viršų į užtvaros vidų ir klausia Poną

Dabar jau viskas, pone. Kaip jaučiatės? Kaip įsikūrėte?

Girdėti pono balsas, toks pat lygus, tik truputį duslesnis: "Lubas. Prašom uždaryti lubas."

(*Nuo kopėčių, savo draugui*) Tave prašo uždaryt lubas. Pamišai.

ANTRAS KRAUSTYTOJAS (*iš vietos*). Ak, taip. (*Ploja delnais, lubos užsidaro*) Štai.

Girdėti Pono balsas: "Ačiū."

PIRMAS KRAUSTYTOJAS (*nuo kopėčių*). Na, dabar jūs būsite kaip dievo ausy, šitaip įsitaisęs. Ir nešalta... Gerai?

Pono balsas po valandėlės: "Gerai."

Duokite savo skrybėlę, pone, ji tikriausiai jums trukdo.

Po trumpos pauzės iš užtvaros iškyla Pono skrybėlė

(*Imdamas skrybėlę ir mesdamas gėles į užtvaros vidų*). Štai. Bus jaučiau. Imkite gėlių. (*Antram kraustytojui*) Viskas?

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Viskas.

PIRMAS KRAUSTYTOJAS. Gerai. (*Ponui*) Viskas atnešta, pone, dabar jūs namie. (Nulipa nuo kopėčių) Mes išeinam. (Stato kopėčias prie sienos arba numeta kaip papuola - bet tykiai, be triukšmo - tarp kitų daiktų, suneštų aplink Pono užtvarą. Antram kraustytojui) Eime.

*Abu Kraustytojai patraukia kas sau scenos gilumon, bet neaišku kur, nes ir langas užgriozdintas, ir plačiai atvertos durys; pro jas matyti ryškių spalvų plokštės.
Valandėlę Pirmas kraustytojas su Pono skrybėle rankoje stabteli scenos gilumoje,
atsisuka nematomo Pono pusėn*

Jums nieko netrūksta?

Tyla

ANTRAS KRAUSTYTOJAS. Jums nieko netrūksta?

*Valandėlę scenoje tylu, paskui pasigirsta Pono balsas: "Ačiū.
Užgesinkite šviesą."*

Scenoje visiška tamsa.

Uždanga